

בס"ד. ש"פ אחרי, שבת הגדול, ערב פסח תשמ"א.
הנחת הת בלתי מוגה

וערבה לה מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים
קדמוניות. הנה פסוק זה הוא החלת הפטרה שבת הגדול
כשחל בע"פ, עד שעל שמו נקראת לפי הפטרה וערבה.

והמעט שמפטרים בפרשה זו בע"פ הוא לפי שבאותה פרשה כתוב
הביאו המעשר אל בית האוצר וגו' והרי זה מעין המאורע
שבע"פ (כמי"ש אדמו"ר הזקן בשו"ע שלוש), וכיזו שחל בשבת

מפטרים בפרשה זו. וצריך להבין, ומהו כלמי עולם וכשנים
קדמוניות, וע"ד מה שאז"ל בסוף מס' תמיד, עה"פ, כגובה
השמים על הארץ גו' כרחוק מזרח ממערב גו', אי חד מינייהו

נפיש, למה לי תרונתו, נכתוב כי הוא דנפיש, עדי"ז בפסוק
זה, למה לי תרונתו (כימי עולם וכשנים קדמוניות) נכתוב
ההוא דנפיש. ויתירה מזו, ואפילו אם שניהם שוים עדיין

איי"מ למה צריך למיכת תרונתו, דאם יכתוב אחד ה"ז מספיק
לכאורה. ומזה מוכר, דישמעלה בכל א' מב' ענינים אלו,
כימי עולם, וכשנים קדמוניות. וצריך להבין הענין בזה.

וביארר הענין הוא, והנה ארז"ל במדרש, ב' פירושים בפסוק
זה. הא' כימי עולם כימי משה שעליו נאמר בהמשך
ההפטרה זכרו תורת משה עבדי גו' וכשנים קדמוניות

כשנות שלמה, דפירושו גם מלך שהשלים שלוש, אשר תכלית
השלימת דלתו תהי' לעת"ל, כאשר את רוח הטומאה אעביר מן
הארץ והב' כימי עולם כימי נח שנאמר כי מי נח זאת לי

גו'. ומבאר כיון אדמו"ר הצ"צ באוה"ת, דימי עולם קאי על
סדר ההשתלשלות, ובכללות הם הספירות דז"א הנק' עולם,
ושנים קדמוניות הם הספירות דא"א, ולמעלה יותר בחי עתיק

יומין, ולמעלה מזה. ויש לקשר זה עם ענין שבת הגדול,
וכמו שכתב כ"ק אדמו"ר הצ"צ שס"ו כמ"ש בד"ה עבדים היינו
לפרעה בסידורי" ויוציאנו ה' אלקינו אר"א שהלבישו זרועות

לפרעה בסידורי" ויוציאנו ה' אלקינו אר"א שהלבישו זרועות
לפרעה בסידורי" ויוציאנו ה' אלקינו אר"א שהלבישו זרועות

מלאכי ג, ד. ראה שם ג, י. סי' ת"ל ס"ג.
(4) לב, א. 5) תהלים קג, יא ואילך. 6) ויק"ר פ"ז, ד.
איכ"ר בסופו. הובא באוה"ת פינחס - הנסמן להלן בהע' 9 -

ע' א"ק. ובאוה"ת נח - הנסמן שם. 7) שם ג, כב. 8) שהש"ר
פ"א, יא. פ"ג, כ. שמו"ר פנ"ב, ד. ועוד. וראה אוה"ת

פינחס - הנסמן להלן בהע' 9 - ס"ע א"ק. *8) ראה ד"ה פדה
בשלוש לאדחמ"צ - בשערי השובה ח"א מט, א ואילך. 9) פינחס
ע' א"ק ואילך. נח כרך א' סח, א ואילך. כרך ג' תרכג, א

ואילך. 10) פינחס ע' א"ק. 11) רצג, ג. 12) תבא כו, ה.

דא"א -

וערבה לה מנחת יהודה -
דא"א כו'. ומבואר בסידור שם¹⁴, דעבדים היינו כו' קאי
על הספי' דז"א שהיו בבחי' עיבור וגלות כו', וע"י המשכת

חו"ג דא"א (כ"ד הזקק ובזרוע נסוי¹⁵), ע"ז ויוציאנו ה' א'
משם כו'. ומאירכות הביאור שם מוכן, דכדי שהי' המשכת
חו"ג דא"א, צריך שימשך בהם אור מולין, יותר וכו', כמאמר'¹⁶

נגלה עליהם ממה"מ הקב"ה, בכבודו ובעצמו, ולמעלה יותר,
עומת"ה ית'. אמנם בחי' ימי עולם הם ימי נח, והיינו בחי'
עולם התיקון, שענינו לתקן את השבירה דעולם התוהו.

וזהו וערבה לה מנחת יהודה וירושלים, כימי עולם וכשנים
קדמוניות. יהודה וירושלים הם כנ"ן, דכל ישראל
נקראים בשם יהודים ע"ש שבט יהודה¹⁸, וגם נקראים בשם

בנות ירושלים¹⁹. ומנחת יהודה וירושלים הוא כללות ענין
עבודת הקרבנות. (כמי"ש בתו"א פ' וישלחם כו"ה ויקח מן הבא
לידו מנחה לעלו אחיו, שכל הקרבנות נק' כשם מנחה.)

ובכללות יותר קאי על כל עבודת האדם בקיום התומ"צ, ע'
להעבודה דוכל מעשיו יהיו לשם שמים²⁰, שענינה הוא לקרב את
האדם למעלה, עד דרזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס, וכמבואר

בדרושי ההילולא²¹. ועל זה אומר וערבה לה' אור, שהעבודה
היא בבחי' עריבות ותענוג, עד לשלימות התענוג, נחת רוח
לפני שאמרת ונעשה רצוננו²². ויש בה' המעלות דימי עולם

ושנים קדמוניות. היינו שעולה למעלה מעלה לבחי' שנים
קדמוניות. ועוד זאת, שיש בה גם המעלה דימי עולם, היינו
שנמשך למטה בעולם, שזהו תכלית הכוונה, כמאמר²⁴ נחאוה קב"ה

להיות לו ית' דירה בתחתונים. וזהו מה שכתוב²⁵ בעבודת
הקרבנות את קרבני לחמי לאשי גו', להקריב לי גו'. היינו,
שענין הקרבנות הוא לא רק בחי' אישי לי, רביס דקאי על אש

שלמטה ואש שלמעלה, או על המלאכים וכו', אלא שענינו הוא
להקריב לי, נחת רוח לפני, וכמבואר בהמשך וככה²⁶, שהוא בחי'

נח"ר -

פעה"ש שער חגה"צ פ"ז. 14) רצה, א ואילך.
15) שם רצו, כ. 16) נוסח ההגדה. וראה סידור רחצ, ד.
ובכ"מ. 17) אוה"ת פינחס שם - ע' א"ק. אוה"ת נח שם.

18) ראה ג"כ מדרש תהלים עו, ב. 19) לקו"ת שה"ש ו, ג.
וש"נ. 20) כה, ג. 21) אבות פ"ב מי"ב. 22) ראה ד"ה

באתי לגבי ה' תש"י פ"ב. 23) ספרי פינחס כח, ח. 26) ראה
24) תנחומא נשא סז. ועוד. 25) פינחס כח, ב. 26) ראה
לקו"ת פינחס עה, ד ואילך. 26*) חרלי"ז פיי"ב.

בנחת הת בלתי מוגה

ל"ה
ל"ה
ל"ה
ל"ה

נש"י, וזהו מה שארז"ל³⁷ במי נמלך בנשמותיהן של צדיקים, דקאי על כל ישראל כמ"ש³⁸ ועמך כולם צדיקים, היינו שנש"י שרש למעלה מכל הענינים, ובהם היחה המלכה על כל הענינים, על הרצון המוחלט והצורך לעצמי וכו' ועד לבריאת כל סדר ההשתלשלות ויש למי שהם למעלה גם מבחי' הוא ושמו בלבד, וכנ"ל שגם בחי' זו היא תואר וגילוי, וישראל שרש למעלה יוחר, עם המלך כמלאכתו ישבו שם⁴⁰, ישראל ומלכא בלחודיה⁴¹, ויחירה מזו שאין הם ב' תוארים (ישראל ומלכא) אלא חד ממש עם עצומת⁴² ית', עד שא"א לחלק ביניהם בשום אופן וענין. ולפיכך וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים גו'. (חסר).

וזהו מה שמסיימים ההפטרות הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם⁴³. דע"י שלימנת העבודה במגמת יתנוה וירושלים, ובבחי' שבת הגדול, כאים ליום ה' הגדול. ושם יהיו ב' המעלות א"ל, אבות ובנים, מוחזק ומי שלמעלה מהם, ומי שלמטה מהם, ובב' האופנים דלמטה למעלה ומלמעלה למטה⁴⁴, ובקרב המש באים לענין הפסח מל' דילוג⁴⁵, קול דודי הנה זהו בא מדלג על ההרים⁴⁵ גו'. כביאת משיח צדקנו.

*

(37) ב"ר פ"ח, ז. ר"ר רפ"ב. (38) ישעי' ס', כא. (39) ראה ד"ה מים רבים שם. וש"נ. (40) דה"א ד, כג. ראה מד"ר שם. (41) ראה זח"ג לב, א. (42) שם כג-כד. (43) ראה אוה"ת עה"פ (נ"ר כרך א' ע' תקמב ואילך). (44) ראה לקו"ש חי"ב ע' 161. וש"נ. (45) שה"ש ב, ח. וראה שהש"ר עה"פ.

הנחת הת' בלתי מוגה

נח"ר דבורא, ויחירה מזו נח"ר לפני, בפנימיות ועצמות א"ס ב"ה שלפניה גם מתואר בורא, ולמעלה גם מבחי' הוא ושמו בלבד, שהרי גם הוא תואר, אלא שהוא ל' נסתר, אבל עצומת⁴⁶ ית', לא אחרמיז לא בשום אות ולא בשום קוץ כו'⁴⁸, ויש לומר, דזהו גם מה שארז"ל⁴⁹ כל מקום שנאמר לי אינו, זו לעולם, בחי' לא שניתי שלמעלה אפילו מגדר הנצחיות. ויש בעבודה זו גם המעלה דימי עולם שנמשך למטה, להיות לו ית' דירה בהחוננים.

ויש לומר, שזהו פנימיות הטעם מה שמפטרין בפ' זו בשבת הגדול דוקא. דהנה ענין השבת הוא שלימות העבודה בכלל, וכידוע⁵⁰ שהשלוח שבתו הם בבחי' שבת (שבתו שבתו) שבתו, וכל הפלות החול מהעללים בשבת. וענין שבת הגדול הוא שהשם הוא בבחי' גדלות, וכמ"ש אדמו"ר הזקן בשר"ע של⁵⁰ שקורין אותו שבת הגדול לפי שנעשה בו גם גדול בבחי' אההפלא השוכא לנהורא ומריר, למיתקויו, וכמ"ש למכה מצרים בכוריהם, שכבורי מצרים עצמם הכו במצרים, מינני, ובני' אבא לשדי, בי' נרגא. וזהו מה שמפטרין בשבת זו וערבה גו', כי בהפטרות זו מדובר על כללות העילוי של עבודה בני'. (חסר).

ולחבוז מעלת נש"י, יהודה וירושלים, שדוקא ע"י עבודתם נמשכים הענינים הנ"ל, יש לומר דזהו מה שממשיך בכחוב⁵⁴ כי אני ה', לא שניתי ואתם בני יעקב לא ידעתם. ונסת להפטרות⁵⁵ שהוא לי המיתה, דמכיון שאני ה' לא שניתי אלא אפטר שאתם בני יעקב לא כליתם, יש לומר עוד לירוש, דמכיון שאני ה' לא שניתי לפיכך ואתם בני יעקב לא כליתם, כמו שכתב הרב המגיד בחתמת ספריו⁵⁶ בביאור מעלת שרש

נש"י -

(27) פדר"א פ"ג. וראה סה"מ כאי לגני ע' ר ואילך. (28) לקו"ת פנחס פ, ב. (29) ויק"ר פ"ב, ב. - הובא באוה"ת (הנסמן לעיל בהע' 9) פינחס ע' א' קי'. נח כרך ג' תרכג, ב. (30) ראה לקו"ת בהר מא, א. ברכה צו, א. (30*) סי' ת"ל ס"א. וראה לקו"ש חי"ב ע' 33 ואילך. (31) ראה זח"א ד, א. (32) תהלים קלו, י. (33) סנהדרין לט, ב. וראה תניא רפ"א. (34) שם, ו. (35) תו"א יתרו סז, א. לקו"ת ר"ה סא, ד. (36) לקו"א א, א. או"ת א, א. ב, ג. וראה ד"ה מים רבים מוצאי ש"פ נחפ תשל"ח. ס"ה - נדפס בקונטרסים חורף תשל"ח ע' 34 ואילך. וש"נ.

הנחת הת' בלתי מוגה